

Vegdirektoratets bibliotek

31400443343140

Lov

av 6 juni 1930

um brigde i lov um motorvogner frå 20 februar 1926.

VI HAAKON, Norigs Konge, gjer kunnigt:

at Oss er fyrelagt vedtak frå Stortinget, frå 2 juni 1930 lydande so:

I.

I lov um motorvogner frå 20 februar 1926 vert det gjort desse brigde:

§ 1, fyrste leden, skal lyda:

Med motorvogn (motorkøyrety, automobil) meiner denne lovi alle køyrety som hev kraftmaskine til framdrift og er etla til å føra folk eller gods, herunder ogso motorsledar og sokalla skeinelaus sporveg. I same meining skal dette namnet nyttast i dei fyresegner som vert gjevne med heimel i denne lovi.

Andre leden i same paragrafen skal lyda:

Skeinegangsvognerkjemikkje inn under denne lovi. Heller ikkje motortrallor som berre vert nytta av jarnvegen eller andre offentlege institusjonar innanfor eige område, lokomobilar, jordbruks- og vegarbeidsmaskinar eller motorvogner som er i brandstellet si tenest. Trengst det serlege fyresegner um slike køyregreidor, kann dei takast med i trafikkreglar som vert gjevne i samhøve med veglovi.

§ 11, fyrste leden, skal lyda:

Oversettelse ¹⁾.

Lov

av 6 juni 1930

om forandringar i lov om motorvogner av 20 februar 1926.

I.

I lov om motorvogner av 20 februar 1926 gjøres følgende endringer:

§ 1, første ledd, skal lyde:

Ved motorvogn (motorkjøretøi, automobil) forstås denne lov alle kjøretøier som har kraftmaskin til fremdrift og er bestemt til transport av personer eller gods, herunder også motorsleder og såkalt skinneløs sporvei. I samme betydning skal ordet brukes i de forskrifter som blir gitt med hjemmel av denne lov.

Samme paragrafs annet ledd skal lyde:

Skinnegangsvogner går ikke inn under denne lov. Heller ikke motortraller som bare brukes av jernbanen eller andre offentlige institusjoner innenfor eget område, lokomobiler, jordbruks- og veiarbeidsmaskiner eller motorvogner i brandvesenets tjeneste. Trenges der særlige bestemmelser for disse kjøretøier, kan de inntas i trafikkregler som gis i henhold til lov om veivesenet.

§ 11, første ledd, skal lyde:

¹⁾ Oversettelsen er inntatt i henhold til kongelig resolusjon av 6 juni 1930.

Fyrr køyreløyve vert gjeve, må det vera lagt ned ei trygd hjå politiet for det skadebot-andsvaret som bruken av motorvogni kann føra med seg. Trygdi må vera godkjend av politiet. Godkjenningi kann takast tilbake, so at ny trygd må til. Når godkjenningi er teki tilbake, kann kjennemerki takast burt.

§ 15, tridje leden, skal lyda:

Den som skal føra motorvogn for offentlig skyssing må ha fyllt 21 år og den sakkunnige må etter ei ny prøve ha funne honom skikka til slik skyssing. Fyre denne prøvingi må føraren ettervisa at han hev køyrt motorvogn stendigt i minst 6 månader. Fyresegnene i denne leden gjeld ogso for personar som skal føra sjukevogn eller andre motorvogner som til vanlig vert nytta til sovore fyremål.

§ 15, sjette leden, skal lyda:

Den som hev køyrt motorvogn endå han ikkje hadde førarkort, kann ikkje få slikt fyrr minst 1/2 år er gjenge sidan den ulovlege køyringi gjekk for seg. Er det gjort nokon større skade ved køyringi, skal han ikkje kunna få førarkort fyrr um minst 1 år. Fyresegnene i denne leden vert å nytta på tilsvarende måte på den som utan løyve hev køyrt motorvogn for offentlig skyssing.

§ 15, åttande leden, skal lyda:

Den som hev utanlandsk førarkort, kann få løyve til å føra motorvogn her i riket utan umsyn til fyresegnene her frammanfor. Slikt løyve skal ikkje gje-

Før kjøretillatelse blir gitt, må der være deponert en garanti hos politiet for det erstatningsansvar som bruken av motorvognen kan føre med sig. Garantien må være godkjent av politiet. Godkjennelsen kan tas tilbake, således at ny garanti blir nødvendig. Når godkjennelsen er tatt tilbake, kan kjennemerkene tas bort.

§ 15, tredje ledd, skal lyde:

Den som skal føre motorvogn for offentlig personbefordring, må ha fyllt 21 år, og den sakkundige må etter en ny prøve ha funnet ham skikket til slik personbefordring. Før denne prøve må føreren godtgjøre at han har kjørt motorvogn stadig i minst 6 måneder. Bestemmelsene i dette ledd får også anvendelse på personer som skal føre sykevogn eller andre motorvogner som regelmessig benyttes i samme øiemed.

§ 15, sjette ledd, skal lyde:

Den som har kjørt motorvogn uten å ha førerkort, kan ikke få sådant før minst 1/2 år gått siden den ulovlige kjøring fant sted. Er der gjort nogen større skade ved kjøringen, skal han ikke kunne få førerkort før om minst 1 år. Bestemmelsene i dette ledd får tilsvarende anvendelse på den som uten tillatelse har kjørt motorvogn for offentlig personbefordring.

§ 15, åttende ledd, skal lyde:

Den som har utenlandsk førerkort, kan få tillatelse til å føre motorvogn her i riket uten hensyn til foranstående bestemmelser. Slik tillatelse skal ikke

vast for meir enn eit år um gongen. Det kan takast tilbake når som helst. I avtale med anna land kan det gjerast vedtak um at eit førarkort som er utferda i utlandet og gyldig der, skal gjeva innehavaren rett til å føra motorvogn ogso under millombils opphald her i riket.

§ 15, niande leden, skal lyda:

Øvingskøyning er lovleg for personar over 17 år i lag med ein som hev førarkort. På gator, plassar og vegar der slik køyning kann vera fårleg eller til serleg ulempe for den almenne ferdsla kann politiet setja forbod mot øvingskøyning eller krevja at vogni skal ha slike serlege tryggjingsgreidor at fylgjesmannen straks kann gripa inn og stogga vogni. For øvingskøyning under slike tilhøve kann det ogso setjast som vilkår at fylgjesmannen skal vera særskilt godkjend av sakkunnig og at politiet elles held han skikka som fylgjesmann på slik øvingskøyning.

Etter niande leden vert det sett til ein ny led som lyder slik:

På øvingskøyning vert fylgjesmannen rekna som førar av vogni.

§ 16 skal lyda:

Førarkortet, vognkortet og prov for at avgifti er greidd, skal føraren alltid ha med seg når han køyrer. I dei høve då det trengst særskilt løyve til fortjenestkøyning, skal han dessutan ha med seg prov for slikt løyve. Når politiet, dei sakkunnige, ingeniørar og tilsynsmenn i vegstellet, eller andre som viser

gis for mer enn ett år om gangen. Den kan tas tilbake når som helst. Ved overenskomst med fremmed land kan det bestemmes at et førerkort som er utstedt i utlandet og er gyldig der, gir innehaveren rett til å føre motorvogn også under midlertidig opphold her i riket.

§ 15, niande ledd, skal lyde:

Øvelseskjøring er tillatt for personer over 17 år under ledsagelse av en som har førerkort. På gater, plasser og veier hvor slik kjøring kan være farlig eller til særlig ulempe for den almindelige ferdsel kan politiet forby øvelseskjøring eller kreve at vognen skal være utstyrt med sådanne særlige sikkerhetsanordninger at ledsageren straks kan gripe inn og stanse vognen. For øvelseskjøring under slike forhold kan det også settes som betingelse at ledsageren skal være særskilt godkjent av sakkundig og at han for øvrig av politiet finnes skikket som ledsager under slik øvelseskjøring.

Etter niende ledd inntas et nytt ledd sålydende:

Under øvelseskjøring anses ledsageren som fører av vognen.

§ 16 skal lyde:

Føreren skal alltid når han kjører ha med sig førerkort, vognkort og bevis for at avgiften er betalt. I de tilfelle hvor det til erhvervsmessig kjøring kreves særskilt tillatelse, skal han dessuten ha med sig bevis for sådan tillatelse. Når politiet, de sakkundige, veivesenets ingeniører og tilsynsmenn, eller an-

fram merke på at dei hev fullmakt frå fylkesmannen, krev det, skal føraren straks stansa til turvande kontroll.

§ 17, andre leden, skal lyda:

Ingen må køyra motorvogn når han er påverka av alkohol. Førar som køyrer motorvogn eller som er tett attmed motorvogn som han nettopp hev køyrt eller skal til å setja igang, kann politiet føra til lækjar til granskning, når det er grunn til å tru at han er påverka av alkohol. Justisdepartementet gjev nærare fyresegnar um slik lækjargranskning og alt som står i samband med det.

§ 18 skal lyda:

Finn politiet at ein førar av motorvogn hev brote denne lovi eller fyresegn gjevi med heimel av denne lovi eller trafikkregel utferda i samhøve med lov, kann politimeistaren taka førarkortet frå honom til det ved dom (eller vedteke fyrelegg) er avgjort um han hev brote vedkomande fyresegn. Det same gjeld når politiet finn at han i tenest som førar av motorvogn hev brote lov frå 26 juli 1916 «om pliktmessig avhold fra alkoholnydelse i visse stillinger», eller at han hev gjort seg skyldig i eller medverka til føring av varor som han burde skyna vart ulovleg innførde eller umsette. Politimeistaren sitt vedtak um fråtaking av førarkort etter denne leden står likevel ikkje ved makt lenger enn 14 dagar, minder retten samtykkjer i å lengja fresten.

dre som ved forevisning av tegn godtgjør å være bemyndiget dertil av fylkesmannen, forlanger det, skal føreren straks stanse til fornøden kontroll.

§ 17, annet ledd, skal lyde:

Ingen må kjøre motorvogn når han er påvirket av alkohol. Fører som kjører motorvogn eller befinner sig i umiddelbar nærhet av motorvogn som han nettopp har kjørt eller skal til å sette i gang, kan politiet fremstille for læge til undersøkelse, når det er grunn til å anta at han er påvirket av alkohol. Justisdepartementet gir nærere regler om sådan lægeundersøkelse og hvad dermed står i forbindelse.

§ 18 skal lyde:

Finner politiet at en fører av motorvogn har overtrådt denne lov eller forskrifter gitt med hjemmel av denne lov eller trafikkregel utferdiget i henhold til lov, kan politimesteren ta førerkortet fra ham inntil det ved dom (eller vedtatt forelegg) er avgjort om han har overtrådt vedkommende bestemmelse. Det samme gjelder når politiet finner at han under tjenstgjøring som fører av motorvogn har overtrådt lov av 26 juli 1916 om pliktmessig avhold fra alkoholnydelse i visse stillinger, eller at han har gjort sig skyldig i eller medvirket til befordring av varer som han burde skjønne var gjenstand for ulovlig innførsel eller omsetning. Politimesterens beslutning om fratagelse av førerkort efter dette ledd står dog ikke ved makt i et lengere tidsrum

enn 14 dager, medmindre retten samtykker i å forlengte fristen.

Bliir føreren straffet for overtredelse av lov, forskrift eller trafikkregel som nevnt i foregående ledd, treffer politimesteren bestemmelse om hvorvidt førerkortet skal inndras. Inndragningen kan skje for alltid eller for nærmere fastsatt tid. Førerkortet skal inndras for minst 3 år såfremt innehaveren straffes for beruselse som ikke kommer inn under bestemmelsene i neste ledd. Videre kan førerkortet inndras av politimesteren — for alltid eller for nærmere fastsatt tid — når føreren anses uskikket til å fortsette som fører av motorvogn eller når han for øvrig antas ikke lenger å ha de for en fører nødvendige egenskaper.

Finner politiet at en fører har vært beruset når han kjørte motorvogn, skal førerkortet tas fra ham inntil det er avgjort ved dom (eller vedtatt forelegg) om han var beruset. Bliir han av denne grunn straffet, skal førerkortet inndras for alltid. Det same gjelder når en fører har medvirket til ulykkestilfelle hvorved mennesker er kommet til skade, og han har forlatt den tilskadekomne i hjelpeløs tilstand.

Når særlige grunner taler derfor, kan Justisdepartementet gi tillatelse til at den hvis førerkort er inndratt efter tredje ledd i denne paragraf, kan få det tilbake når minst 3 år er gått. Mer enn 1 gang må ingen få sådan tillatelse.

Vert føreren straffa for brot på lov, fyresegn eller trafikkregel som nemnt i leden framfor, tek politimeistaren avgjerd um førarkortet skal inndragast. Inndragingi kann skje for alltid eller for ei nærare fastsett tid. Førarkortet skal inndragast for minst 3 år soframnt innehavaren vert straffa for fyll som ikkje kjem inn under fyresegnene i neste leden. Vidare kann førarkortet inndragast av politimeistaren — for alltid eller for nærare fastsett tid — når føreren vert rekna for uskikka til å halda fram som førar av motorvogn eller når ein elles finn at han ikkje lenger hev dei eigenskapane som krevst av ein førar.

Finn politiet at ein førar hev vore drukken når han køyrde motorvogn, skal førarkortet takast frå honom til det er avgjort ved dom (eller vedteke fyrelegg) um han var drukken. Vert han av denne grunn straffa, skal førarkortet dragast inn for alltid. Det same gjeld når førar hev medverka til slik ulukkesending at folk kom til skades, og han hev forlete den tilskadekomne i hjelpeløus tilstand.

Når serlege grunnar talar for det, kann Justisdepartementet gjeva løyve til at den som hev fått førarkortet sitt inndrege etter tridje leden i denne paragrafen, kann få det att når minst 3 år er gjengne. Meir enn 1 gong må ingen få slikt løyve.

Politivedtekt*) um inndraging av førarkort for lengere tid enn 3 månader kann ankast inn for Justisdepartementet. So lenge anka ikkje er avgjort, stend vedtaket ved makt.

I rettssak um ei inndraging er lovleg eller ei, kann ikkje domstolane prøva nokor skynsavgjersle som ligg til grunn for vedtaket.

§ 19, andre leden, siste punktum, held upp å gjelda.

§ 20 skal lyda:

Kjørefarten skal alltid vera tilmåta soleis at han ikkje kann valda fåre for ulukkor av noko slag, og at trafikken minst mogeleg kjem i ulag.

I byar og tettbygde strok må det ikkje køyrast fortare enn 25 km. i timen.

Utanfor byar og tettbygde strok kann kjørefarten aukast til 35 km. i timen dersom det er fritt utsyn yver vegen. Er det breid veg, fritt utsyn og fri vegbane, kann farten aukast til meir enn 35 km. i timen, men berre når alle høve er soleis at det ikkje kann vera til fåre, skade eller ulempe av noko slag. Farten må ikkje på noko punkt vera større enn at vogni til kvar tid kann stogga på tredjeparten av den heilt frie og yversynlege vegbana ende framfor ein, og må ikkje vera meir enn 45 km. i timen.

Etter framlegg frå heradstyret (formannskapet) og fylkesvegstyret (for by bystyret — formannskapet —) kan departe-

*) Etter fråsegn frå Arbeidsdepartementet er ordet «Politivedtekt» ei misprenting for «Politivedtak».

Politiets beslutning om inndragning av førerkort for lengere tid enn 3 måneder kann innankes for Justisdepartementet. Så lenge anken ikke er avgjort, står beslutningen ved makt.

I rettssak om en inndragning er lovlig eller ikke, kan domstolene ikke prøve nogen skjønnsavgjørelse som ligger til grunn for beslutningen.

§ 19, annet ledd, siste punktum, opheves.

§ 20 skal lyde:

Kjørehastigheten skal alltid være avpasset således at den ikke medfører fare for ulykker av nogen art, og at trafikken minst mulig forstyrres.

I byer og tettbygde strøk må der ikke kjøres hurtigere enn 25 km. i timen.

Utenfor byer og tettbygde strøk kann kjørehastigheten økes til 35 km. i timen dersom der er fritt utsyn over veien. Er veien bred med fritt utsyn og er veibanen fri, kann hastigheten økes utover 35 km. i timen, men bare når forholdene i enhver henseende er sådanne at det ikke kann medføre fare, skade eller ulempe av nogen art. Hastigheten må ikke på noget punkt være større enn at vognen til enhver tid kann stanses på tredjedelen av den umiddelbart foranliggende helt frie og oversiktlege veibane, og må ikke overskride 45 km. i timen.

Efter forslag fra herredstyret (formannskapet) og fylkesveistyret (for by bystyret — formannskapet —) kan departe-

mentet i serlege høve gjera undantak frå fyresegnene ovanfor um den største lovlege farten.

Nærare fyresegner um køyrefarten kann fastsetjast i trafikkreglar som vert gjevne i samhøve med veglovi. I dei kan det ogsa gjerast undantak frå fartfyresegnene, når det gjeld vogner som vert nytta til serlege fyremål.

§ 21 skal lyda:
I. Til skyssing eller godskøy- ring for fortene med motorvogn i rute krevst serskilt løyve:

- a) For køyring i tvo eller fleire fylke av vedkomande regjeringsdepartement.
- b) For køyring innum einskilt fylke av departementet, når ein meiner at køyringi vil føra til skadeleg tevling med offentlege kommunikasjonar som er, elles av fylkesvegstyret (i Oslo og Bergen av bystyret eller med fullmakt frå det av formannskapet).
- c) For rute berre innum eit byumråde av bystyret (formannskapet).

Løyve krevst ogsa um køyringi heilt eller for ein del gjeng på islagt vatn eller privat veg.

Søknad um rute i tvo eller fleire fylke eller um rute som fylkesvegstyret (i Oslo og Bergen formannskapet) meiner vil føra til tevling som nemnt ovanfor, vert å senda med utsegn frå fylkesvegstyret (formannskapet) til departementet til avgjerd.

tementet for særlige tilfelle gjøre undtagelser fra foranstående bestemmelser om den største tillatte hastighet.

Nærmere forskrifter om kjørehastigheten kann fastsettes i trafikkregler som utferdiges i henhold til veiloven, hvorved der ogsa kann gjøres undtagelser fra hastighetsbestemmelsene, forsa- vidt angår vogner som brukes i særlige øiemed.

§ 21 skal lyde:

I. Til erhvervsmessig befor- dring av personer eller gods med motorvogn i rute kreves særskilt tillatelse:

- a) For kjøring i to eller flere fylker av vedkommende regjeringsdepartement.
- b) For kjøring innen enkelt fylke av departementet, når kjøringen antas å ville påføre bestående offentlige kommunikasjoner en skadelig konkurranse, forøvrig av fylkesveistyret (i Oslo og Bergen av bystyret eller efter dettes bemyndigelse av formannskapet).
- c) For rute bare innen et byområde av bystyret (formannskapet).

Tillatelse kreves ogsa om kjøringen foregår helt eller for en del på islagt vann eller privat vei.

Andragende om rute i to eller flere fylker eller om rute som fylkesveistyret (i Oslo og Bergen formannskapet) finner vil medføre konkurranse som foran nevnt, sendes med fylkesveistyrets (formannskapets) uttalelse til avgjørelse av departementet.

Alle ruteløyve som eit fylkesvegstyre eller eit bystyre (formannskap) hev gjeve, skal snarast meldast til departementet. Finn departementet at det ved ei rute vil verta tevling som nemnt ovanfor, kann det taka tilbake løyvet.

Søknader um løyve til køyring med motorvogn i rute, som departementet avgjer, skal leggjast fram for fylkesvegstyret og dei kommunane som ruta går gjennom, so dei fær høve til å segja si meining innan ein frest som departementet fastset. Søknader som fylkesvegstyret avgjer, skal leggjast fram for dei kommunane som ruta går gjennom, so dei fær høve til å segja si meining innan ein frest som fylkesvegstyret fastset.

Til løyvet kann knytast nærare reglar og vilkår um t. d. rutetider, takstar, postføring mot fastsett vederlag, årleg avgift til kontroll, part i utgiftene til turvande vegvøling og vegvedlikehald, høgstegrense for køyrefart, passasjertal og lass-tyngd osfr., og i visse høve årleg avgift for løyvet.

Departementet kann gjeva almenne reglar for desse løyvi.

Løyvet vert gjeve for avgrensa tid, men kann takast tilbake, når den styremakti som hev gjeve løyvet, meiner det er turvande. Er løyvet gjeve av ei onnor styremakt enn departementet, kann tilbaketaking ankast inn for dette. Løyvet vert rekna som gjeldande til an-

Enhver rutetillatelse som er meddelt av et fylkesveistyre eller av et bystyre (formannskap), skal snarest innberettes til departementet. Finner departementet at der ved en rute vil opstå konkurranse som foran nevnt, kan det tilbakekalle tillatelsen.

Andragender om tillatelse til kjøring med motorvogn i rute, som departementet avgjør, skal forelegges for fylkesveistyre og de kommuner hvoriggjennem ruten går, så de får adgang til å uttale sig innen en av departementet fastsatt frist. Andragender som fylkesveistyret avgjør, skal forelegges de kommuner hvoriggjennem ruten går, så de får adgang til å uttale sig innen en av fylkesveistyret fastsatt frist.

Til tillatelsen kann knyttes nærmere regler og vilkår, f. eks. om rutetider, takster, postføring mot bestemt vederlag, årleg avgift til kontroll, andel i utgift til nødvendig veiutbedring og veivedlikehold, maksimalhastighet, høieste passasjerantall og lassvekt m. v., og i visse tilfelle årleg avgift for tillatelsen.

Departementet kann fastsette almindelige regler for disse tillatelser.

Tillatelsen gis for begrenset tidsrum, men kann tilbakekalles, når den myndighet som har gitt tillatelsen, finner det påkrevet. Er tillatelsen gitt av annen myndighet enn departementet, kann tilbakekallelsen innankes for dette. Inntil anken er avgjort anses tillatelsen fremdeles

ken er avgjort. Kvant ruteløyve kan departementet dessutan taka tilbake; likeeins kann det fastsetja nye vilkår for framhald med drift av ruta. Ved fyrehaving av spørsmål um å taka eit løyve tilbake gjeld det som er fastsett i I, 5te leden.

Løyve vert berre gjeve til køyring i rute. Til onnor fortenestkøyring med motorvogn ved sida av (høveskøyring), må ruteinnehavaren søkja um særskilt løyve, dersom dette er turvande på vedkomande stad (jfr. II).

Likt med køyring i rute vert rekna all regelbundi køyring med motorvogn for fortene på visse vegstykke, når køyringiumfatar persontrafikk eller transport av gods samla frå fleire hald, endå um køyringi ikkje går for seg kvar dag eller til fastsette klokkeslett og utan umsyn til um køyringi er tinga eller ikkje.

II. For skyssing eller gods-køyring for fortene med motorvogn utan rute kann vedkomande regjeringsdepartement gjeva slike avgrensande og regulerande fyresegner som ein meiner er turvande, og fastsetja takstar, leggja på avgifter og setja vilkår, og i tilfelle heilt eller for ein del setja forbod gjeldande for visse vegstykke eller for visse område.

I byane kann bystyret (formannskapet) vedtaka at den som vil driva med skyssing

gjeldende. Enhver rutetillatelse kan dessuten tilbakekalles av departementet, som også kan fastsette endrede vilkår for fortsatt drift av ruten. Ved behandling av spørsmål om tilbakekallelse av tillatelse gjelder bestemmelsene i I, 5te ledd.

Tillatelsen gis bare til kjøring i rute. Til annen erhvervsmessig motorvognkjøring ved siden av (leilighetskjøring), må ruteinnehavaren søke særskilt tillatelse, dersom dette på vedkommende sted er nødvendig (jfr. II).

Like med befordring i rute regnes enhver regelmessig kjøring med motorvogn i erhvervsmessig øiemed på bestemte veistreknninger, når kjøringen omfatter persontrafikk eller befordring av gods samlet fra flere hold, selv om kjøringen ikke foregår daglig eller til bestemte klokkeslett og uten hensyn til om befordringen skjer efter bestilling eller uten sådan.

II. For erhvervsmessig befordring av personer eller gods med motorvogn uten rute kann vedkommende regjeringsdepartement treffe sådanne innskrenkende og regulerende bestemmelser som finnes påkrevet, samt fastsette takster, pålegge avgifter og sette vilkår, eventuelt helt eller delvis nedlegge forbud gjeldende for bestemte veistreknninger eller for visse områder.

I byene kann bystyret (formannskapet) vedta at den som vil drive erhvervsmessig person-

og/eller godskøyning for fortenest med motorvogn som hev stasjon i byen, må ha køyreløyve av politiet, jamvel um køyringi ikkje kjem inn under lov um politivesenet frå 26 mai 1866 med tilleggslover. I samband med dette kann det gjerast vedtak um at berre eit fast tal med slike køyreløyve må gjevast, um takstar, største passasjertal, avgift til kommunekassa, kontroll osfr. Vedtak av dette slaget skal det snarast sendast melding um til departementet, som kann krevja at det vert gjort dei brigde, det meiner er ynskjelege.

Samskipnader på 20 personar eller fleire som greider med å skyssa sine lagsfolk for betaling utan å ha fortenest som fyremål, må ha løyve frå politiet, dersom bystyret (formannskapet) har gjort slikt vedtak som er nemnt i fyrre leden. Utan slikt løyve er det forbode så vel å køyra for slike samskipnader som å leiga motorvogn burt til deim.

Løyve til fortenestkøyning med motorvogn utan rute etter fyresegnene i II 1., 2. og 3. leden vert gjeve utan tidavgrensing som gjeldande til so lenge, og kann takast tilbake av den styremakti som hev gjeve løyvet og i alle høve av departementet.

III. Når spursmål um motorvognferdsle vert fyrehavde, skal fylkesvegstyret aukast med ein representant for byane i fylket. Dessutan kann Oslo og Bergen kvar nemna upp ein representant til å vera med, den fyrste

befordring og/eller godskjøring med motorvogn som har stasjon i byen, må ha kjøretillatelse av politiet, selv om kjøringen ikke kommer inn under lov om politivesenet av 26 mai 1866 med tilleggslover. I forbindelse hermed kan treffes bestemmelse om at sådanne tillatelser bare må gis i et bestemt antall, om takster, største passasjerantall, avgift til kommunekassen, kontroll m. v. Beslutninger av denne art skal snarest innberettes til departementet, som kan kreve foretatt de endringer, det finner ønskelige.

Sammenslutninger på 20 personer eller flere som formidler befordring av sine medlemmer for betaling uten å ha fortjeneste som formål, må ha tillatelse av politiet, dersom bystyret (formannskapet) har gjort sådant vedtak som omhandlet i foregående ledd. Utan sådan tillatelse er det forbudt så vel å kjøre for slike sammenslutninger som å leie ut motorvogn til dem.

Tillatelse til erhvervsmessig kjøring med motorvogn uten rute efter bestemmelsene i II 1., 2. og 3. ledd gis uten tidsbegrensning som gjeldende inn til videre, og kan tilbakekalles av den myndighet som har gitt tillatelsen og i alle tilfelle av departementet.

III. Ved behandling av spørsmål vedkommende motorvogntrafikk skal fylkesveistyret forsterkes med 1 representant for byene i fylket. Dessuten kan Oslo og Bergen hver opnevne 1 representant til å tiltre hen-

i Akershus, den andre i Hordaland fylkesvegstyre, ved den fyrebuande fyrehavingi av søknader um løyve til motorvognkøyning som ein meiner er av interesse for byen.

Vedkomande regjeringsdepartement gjev nærare reglar for val på desse representantane m. m.

Departementet avgjer i tviltifelle med bindande verknad um køyring med motorvogn er av den art at det krevst løyve etter fyresegnene i stykke I og II under denne paragrafen.

Vert ei motorvogn nytta til fortenestkøyning utan det løyvet som krevst etter denne paragrafen, skal politiet forby at vogni vert bruka meir til det ulovlege fyremålet. Dersom det trengst for å tryggja seg at forbodet vert halde uppe, kann politiet taka burt kjennemerki på vogni i so lang tid som det meiner er turvande. Politiforbodet kann ankast inn for departementet. Tilsaki er avgjort, står forbodet ved lag.

Fyresegnene i denne paragrafen gjeld ikkje motorvogntrafikk som ein statsinstitusjon set igang eller er med i, endå um drifti vert yverførd til andre, når departementet samtykkjer i igangsetjingi eller yverføringi av drifti. Departementet kann kva tid som helst taka samtykket tilbake.

Yverskrifti yver kap. V endrast til:

Vegavgifter.

§ 22, fyrste punktum, skal lyde:

holdsvi Akershus og Hordaland fylkesveistyrer ved den forberedende behandling av andragender om tillatelse til motorvognkøyning som antas å være av interesse for byen.

Nærmere regler for disse representanters valg m. v. utfærdiges av vedkommende regjeringsdepartement.

Departementet avgjer i tviltifelle med bindende virkning om befordring med motorvogn er av den art at der kreves tillatelse efter bestemmelsene i avsnitt I og II under nærværende paragraf.

Benyttes en motorvogn til erhvervsmessig kjøring uten fornøden tillatelse efter denne paragraf, skal politiet forby den fortsatte bruk av vognen i det ulovlige øiemed, og kan, når det anses nødvendig for å sikre overholdelsen av forbudet, fjerne vognens kjennemerker for så lang tid som politiet finner det påkrevet. Politiets forbud kan innankes for departementet. Inntil anken er avgjort, står forbudet ved makt.

Bestemmelsene i denne paragraf gjelder ikke motorvogntrafikk som en statsinstitusjon setter i gang eller deltar i, selv om driften overdras til andre, når igangsettelsen eller driftens overdragelse skjer med departementets samtykke. Departementet kan når som helst tilbakekalle samtykket.

Overskriften over kap. V forandres til:

Veavgifter.

§ 22, første punktum, skal lyde:

Stortinget kan påleggja desse avgifter (vegavgifter) og fastset i tilfelle kor store dei skal vera.

§ 22, andre leden, skal lyda: Til automobil-gummiringar reknar ein alle hjulringar for motorvogner (ytterdek og kompakt-ringar) som det vert bruka gummi til, luftslangar, slangevernarar og felgband til slike hjulringar.

§ 22, næst siste leden held upp å gjelda.

Siste leden i paragrafen skal lyda:

Attåt eller i staden for dei avgiftene som er nemnde under 1, 2 og 3 kann Stortinget leggja avgift på bensin. Likeeins kan det leggja avgift på andre flytande brennto som vert nytta til drift av motorvogner.

§ 23, fyrste leden, skal lyda: Avgifti etter punkt 1 i § 22 skal betalast til statens skattuppkrevjarar fyrste gongen fyrr registreringi, seinare på forskot for kvart kalenderår. Av motorvogn som vert registrera etter 31 juli er det halv, og etter 31 oktober er det fjordedels avgift for registreringsåret.

Andre leden i paragrafen skal lyda:

Fyresegnene i fyrre leden gjeld ogso prøvenummer som vert gjeve for lenger tid (årsprøvenummer).

Tredje leden i paragrafen får dette tilleggget:

Må ein gjera reise for å taka burt kjennemerki, vert det rekna eit tillegg til vegavgifti på kr. 5 for kvar vogn.

Stortinget kan pålegge følgende avgifter (veavgifter) og fastsetter i tilfelle hvor store de skal være.

§ 22, annet ledd, skal lyde: Til automobilgummiringer regnes alle hjulringer for motorvogner (ytterdekk og kompakt-ringar) hvortil der er brukt gummi, luftslanger, slangebeskyttere og felgbånd til sådanne hjulringer.

§ 22, næst siste ledd, opheves. Paragrafens siste ledd skal lyde:

Foruten eller istedenfor de under 1, 2 og 3 nevnte avgifter kan Stortinget legge avgift på bensin. Likeså kan det legge avgift på andre flytende brennstoffer som brukes til drift av motorvogner.

§ 23, første ledd, skal lyde: Avgiften etter punkt 1 i § 22 skal betales til statens skatteopkrevere første gang før registreringen, senere forskuddsvis for hvert kalenderår. Av motorvogn som registreres etter 31 juli og 31 oktober betales henholdsvis halv og fjerdedels avgift for registreringsåret.

Paragrafens annet ledd skal lyde:

Bestemmelsene i foregående ledd kommer også til anvendelse på prøvenummer som tildeles for lengere tid (årsprøvenummer).

Paragrafens tredje ledd gir følgende tillegg:

Blir det nødvendig å foreta reise for å fjerne kjennemerkenene, beregnes et tillegg til veiavgiften av kr. 5 pr. vogn.

§ 24, næst siste leden, skal lyda:

Vedkomande regjeringsdepartement kann fastsetja at motorvogner og årsprøvenummer som ikkje vert bruka ein stor part av året, vert fritekne heilt eller for ein del for den avgifti som er nemnd i § 22, punkt 1 og 2, og kann gjeva ålmenne reglar um det.

I § 24 vert etter siste leden tilsett ein ny led som skal lyda:

Departementet kann gjera likeeins med gummiavgift for ringar som vert førde utatt or riket eller levera tilbake til innanlandsk fabrikk av di dei hadde fabrikkasjonsfeil, jamvel um ringane har vore brukte ei tid.

§ 25 skal lyda:

Vedkomande regjeringsdepartement gjev nærare fyresegner um innbetaling, oppkreving og rekneskapsførsle for avgiftene etter § 22 og sameleis um fritaking eller vederlag for avgift av bensin som vert bruka til andre fyremål enn drift av motorvogner.

§ 26, andre leden, skal lyda:

Når dei vederlag er frådregne som Stortinget fastset for avgift på bensin som vert nytta til anna enn drift av motorvogner, skal resten av avgiftene brukast til vedlikehald, styrking eller ombygging av vegdekket på vegar (gator) med automobilferdsle.

§ 27, ny siste led:

I avtale med anna land kann det gjerast vedtak um at eit vognkort som er utferda i utlandet og gyldig der ogso skal

§ 24, næst siste ledd, skal lyde:

Vedkommende regjeringsdepartement kann bestemme at motorvogner og årsprøvenummer som ikke brukes en stor del av året, helt eller delvis fritas for den i § 22 punkt 1 og 2 omhandlede avgift, og kan herom utferdige almindelige regler.

Etter siste ledd i § 24 inntas et nytt ledd sålydende:

På samme måte kan departementet forholde med gummiavgift for ringer som på grunn av fabrikkasjonsfeil igjen føres ut av riket eller leveres tilbake til innenlandsk fabrikk, selv om ringene har vært brukt i nogen tid.

§ 25 skal lyde:

Vedkommende regjeringsdepartement gir nærmere bestemmelser om innbetaling, oppkreving og rekneskapsførsel vedkommende avgiftene etter § 22 herunder også om fritagelse eller erstatning for avgift av bensin som brukes til andre formål enn drift av motorvogner.

§ 26, annet ledd, skal lyde:

Når de erstatninger som Stortinget fastsetter for avgift av bensin til annet bruk enn drift av motorvogner, er fratrukket, skal resten av avgiftene brukes til vedlikehold, forsterkning eller ombygning av veidekket på veier (gater) med automobiltrafikk.

§ 27, nytt siste ledd:

Ved overenskomst med fremmed land kann det bestemmes at et vognkort som er utstedt i utlandet og er gyldig der ogso

gjelda fyr millombils køyring her i riket når gjeldande fyre-segner um bredde og vekt av motorvogn og um garanti og vegavgift vert fylgde.

§ 30, siste leden, fyrste punktum, skal lyda:

Råkar skaden folk eller gods som vert førde med motorvogni, gjeld regelen i fyrste og andre leden av denne paragrafen berre dersom føringi er mot betaling.

§ 34 får dette tillegget som siste leden i paragrafen:

I staden for serskild kontrollavgift kann Stortinget gjera vedtak um at ho skal gå inn i den vegavgifti som vert pålagd etter § 22. Dei utgifter til registrering og kontroll som er nemnde i fyrste leden i denne paragrafen, vert i so fall å dekkja av vegavgifti.

II.

Denne lovi tek til å gjelda frå den tid Kongen fastset.

Di hev Me godkjent og stadfest, sameleis som Me hermed godkjenner og stadfester dette vedtaket som lov, under Vår hand og riksens innsigle.

Gjeve på Oslo slott den 6 juni 1930.

HAAKON.
(L. S.)

Joh. Ludw. Mowinckel.

B. Rolsted,
kst.

skal gjelde for midlertidig kjøring her i riket forsåvidt gjeldende bestemmelser om bredde og vekt av motorvogn samt om garanti og veiavgift er iaktatt.

§ 30, siste ledd, første punktum, skal lyde:

Rammer skaden personer eller gods som befordres med motorvognen, kommer regelen i denne paragrafs første og annet ledd bare til anvendelse hvor der ydes betaling for befordringen.

§ 34 gis følgende tillegg som paragrafens siste ledd:

Istedenfor særskilt kontrollavgift kan Stortinget treffe bestemmelse om at denne skal inngå i den veiavgift som pålegges efter § 22. De i denne paragrafs første ledd nevnte utgifter til registrering og kontroll, blir i så fall å dekke av veiavgiften.

II.

Denne lov trer i kraft efter Kongens nærmere bestemmelse.